

PINTÉR LAJOS VERSEI

ATLANTISZ

Hová tűntél atlantiszunk? Hová tűntél ifjúságunk? Hová a legendás előszoba, ahol Kormos Pista asztalát körülültük. S ahol az asztalfőn, persze a képzeletben, persze félhangon, persze a tiltások aknamezőjén átgázolva, ott ült Bibó. Ahová holtában még Sinka is bejárt, bejött a fekete bojtár. Áprily halálában, s Radnóti holtában, s Juhász, Nagy László, Kálnoky életében. S Kormos a költő, a vackor, a dörmice ránk mutatott, nem mi vagyunk az utolsó nemzedék, hisz itt jöttök ti is, ti is. S mint árnyékok, mint Rimbaud kenyeret lopó szegényeinek árnyképei a falon, falhoz simulva, félszegen jődögélt újabb nemzedék. A sértett Baka Pista is Szegedről, s Pinczési Jutka, a drága halott, az épp most ötvenéves, az édes. Siratja édesanyja, siratja édes és hűtlen nemzedéke. Talán a delfinek, talán ők hordozzák, cipelik hátukon holt társukat, talán a piros delfinek. Mi is a piros delfinek. Nincs túlvilág,

nincs túlvilági oldás, nincs asztal,
hol ott ül Bibó és Kormos Pista és Illyés
és Jutka és Baka Pista, s hol ott ül apám is.
Csak a párhuzamos koporsók reménye, a
remény, hogy magyarul motyogják fölöttünk
fiúk és lányok, fiaink, unokáink, magyarul
motyogják: édes hazám, fogadj szívedbe.

ÉGI BOLT

Égbolt boltosai: kislecskék –
mi van eladó?
Felhőszín festék.
Égbolt boltosai: kislecskék –
mi van eladó?
Fű, fa, füst színei. Tessék.
Égbolt boltosai: kislecskék –
mi van eladó?
Akác virágozik, fűrtje fehér,
eladnánk, de pénzed rá úgyis kevés.
Égbolt boltosai: kislecskék,
az égig dobok egy vashatost –
pénzem csillag lesz,
csillagpénzen vásárolok,
csillagáron
köszönöm meg, hogy láthatok.
Nektek köszönöm meg, kislecskék –
hogyan láthatok. Míg az égi boltot
le nem dönti egy földi Isten.

A FESTŐ MODELLJÉVEL BESZÉLGET

Bozsó János: Bolond Imre, 1948

Gyere, Imre, igyunk korty pálinkát,
gyere, Imre, ülj le,
tedd le a kalapot,
gyere, Imre, hagyd a
rabszolga munkát,
tedd ide a székre
pörge kalapod,
tudod, hogy milyen magányos
az ember,
tudod, milyen magányos állván
rajzasztala előtt árván,
gyere, Imre, igyunk korty pálinkát,
gyere, Imre, ülj le,
tedd le a kalapot,
gyere, Imre, hagyd a
rabszolga munkát,
halott apád az olasz frontról
hívd haza,
halott apád a szibériák
örök poklából hozd haza,
halott erőd az élő földből
hozd haza,
örök mosolyod hozd haza.
A festő modelljét nézi,
sosemvolt modelljét hunyt szemmel nézi.
Nézi a bolond Imre is, nézi
a festőt, miként teremt.
Nézi és motyog, csoda ez, emberek.
S a teremtő ember istent teremt,
s a teremtett isten az embert igézi, nézi.

KIK VÍGAN ITT IDÓZTUNK

Egy zselici pince falára

Kik vígan itt idóztunk,
szerettük a gyöngyéletet,
szerettük lányok mosolyát,
s egyetlen mosolyukért
tiltott utat is bejártunk.
Kik vígan itt idóztunk,
szerettük a gyöngyéletet,
úgy szeltük meg a kenyeret,
ne morzsálódjon, ne vesszen
kárba egyetlen falatja sem,
tudtunk könnyet is ejteni
éhezőkért és szomjúzókért.
Éhezők, szomjúzók mi is,
kik vágyódtunk egy jobb világra,
ahol a szellem napvilága . . .
De ne is papoljak tovább,
túl profán, tán túl pogány
lesz végül majd az én imám.
Kitárta farktollát a páva:
rácsoálkoztunk, mennyi szín,
pávatoll-zöld, pávatoll-kék,
pávatoll-bíbor volt az ég.
Kik vígan itt idóztunk,
szerettük a gyöngyéletet,
koccintottunk rá egy pohárt,
s még egy pohárt, még egy pohárt.
Mígnem a mámor körhintája:
a táj már vélünk körbeszállt.
Mígnem a mámor körhintája:
a táj már vélünk körbeszállt.

ANNYIRA JELTELEN

Clairefontaine

Mi is a vers?
Már nem tudom –
pedig megannyi verset megírtam,
meg mertem írni, botor, én.

Festékszóróval, zöld, sárga és kék
spray-vel írd falra
neved.

Lapulj, rejtőzz. Ki párban jár,
a rendőr meg ne lásson.
Rejtőzz, a tűzfalon csak
lélegzetnyi rés légy.

Fogj festékszórót s írd falra neved.

Lapulj, rejtőzz, ki párban jár,
a rendőr meg ne lásson.
Rejtőzz, a betonfalon csak
lélegzetnyi rés légy –
ne ébreszd föl a rendőrt,
most álmodik a rendről.

Mit nem zavar meg költő.

Se zsebes. Ki ügyes éjjeli bába:
aprócska pénzed világra rántja.
Se strici.
Se kurva, kinek az álma szűz.
Se mamácska, akit az örület űz,
ki újszülöttje torkát általvágja.

Milyen reggelre ébredtünk? Milyen világra!
S mit ér, hogy nemet mondasz erre,
mit ér?
Alig többet a semminél.

Rövidnadrágos kisfiú
kenyerét majszolja, a karéj-holdat.
Élete filmjét pörgeti,
s azt kérdezi:
milyen film is ez papa?
Kisfiam,
ez az Európa-paród a.

Mi is a vers?
Már nem tudom –
pedig megannyi verset megírtam,
meg mertem írni, bátor, botor, én.

Talán elég lesz –
fogj festékszórót s írd
falra neved,
s írd egy-két szót: üzenj.
Próbálj meg jelet hagyni,
jelecskét.
Hisz életünk
annyira jeltelen.